

Vesmírný tulák
D.K. Fleet

PARAZIT

Daniel Janů

Splendidum družstvo

PARAZIT

Vesmírný tulák D.K. Fleet

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Vesmírný tulák D.K. Fleet

PARAZIT

Copyright © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-138-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-139-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-140-9 (PDF)

Obsah

1. První válka s Mořskými ďábly
2. Na planetě Pavandia
3. Volání o pomoc
4. Interdimenzionální summit
5. Jižní město
6. Setkání s Qé
7. Bestie ve tmě
8. Kamenné industrie
9. Hnízdo Verslinderů
10. Změna plánu
11. Vzpomínky
12. Halucinace
13. Parazit
14. Zelená planeta
15. Parazit znovu útočí
16. Plavba do vzpomínek
17. Vypuštěný do kosmu
18. Máme nový cíl
19. Planeta Wantis
20. Nový člen posádky
21. Pás asteroidů
22. Celydor
23. Smrdutí Daburiáni
24. Vězeň
25. Vězeň jménem Szuni
26. Smajlykové
27. Epiphone
28. Čeká nás dlouhá cesta

29. Seznamování s lodí
30. Tachyonová energie
31. Betrekian
32. Síla hypnózy
33. Červí díra
34. Nabídka
35. Žádný spěch
36. Neviditelná hrozba
37. Otázka důvěry
38. Planeta Amogan
39. Glekn-li a whisky
40. Noční nesnáze
41. Zraněný muž
42. Nedůvěra
43. Jsme na sto procentech
44. Sixoborgové
45. Planeta Bavaka
46. Klub Klik'a
47. Rubiánův plán
48. Zneužití důvěry
49. Jsi důležitý
50. Smrtící substance

1. První válka s Mořskými d'ábly

Večer jsme vyrazili za našimi transportéry. Hnali se za smrtí a byli pyšní, že můžeme bojovat za Ameriku. Jiní šli z povinnosti, i když se jim nechtělo, ale nepřítel napadl naši zem. Museli jsme ji bránit.

Díval jsem se do stran a sledoval ostatní z jednotky, kteří s nabitými kvéry běželi nebojácně do útoku. Stejně jako já. Občas jsem se podíval na oblohu s pocitem, že to je můj poslední okamžik, kdy se mohu podívat na modré nebe. Mé další úvahy přerušily výstřely.

Začalo to. Mořští d'áblové vyrazili do protiútoků. Střelba ze samopalů a výbuchy začaly brzdit naši snahu postoupit dál. Otočil jsem se doprava a viděl Johna, který s úsměvem na tváři čelil smrti. Já se bál. Neskrýval jsem to a nebyl jsem sám. Je to moje první válka.

Pak jsem se podíval doleva. Zrovna v momentě, kdy granát rozmetal vojína Harttsena na kusy. Vždycky jsme si z něho dělali legraci, že leze nadporučíkovi Casterovi do zadku. A teď? Jeho tělo se navrátí v prach. No spíš se změnilo na sekanou. Když se mluvilo o Bohu, někteří v jednotce se ohrazovali, že kdyby Bůh existoval, tohle by nedopustil. Já jim však oponoval tím, že Bůh s tím nemá nic

společného, že to my lidé, se válkami snažíme ukázat svou sílu a moc. Je to slabost a strach, který zakrýváme právě tím, že se snažíme podmanit si jiné země. Jediný John a překvapivě i poručík Niederhorst se k mému názoru připojili. Nepotřeboval jsem však žádné zastání. V Boha věřím. Věřím v jeho lásku a moudrost. A to, co se děje tady na Zemi, je dílem těch, co vládnou mocí, nikoliv srdcem.

Po několika hodinách krvavých bojů se nám nakonec podařilo Pleasanton dobít. Podle našich velících to je strategické místo. Po třicáté sedmé se mohli útočníci dostat do San Antonia. To byl asi důvod, proč jsme i za cenu stovek mrtvých, museli toto město dobít. Když jsme se zastavili, nadporučík Caster nám řekl, že se Brownově brigádě podařilo zahnat k Choke Canyonu dvě roty patřící Mořským ďáblům.

Příprava na další bitvu

Krčím se v zákopu. Noc je chladná a temná. Oblohou problikávají jen světlice. Z dálky jsou slyšet děla. Nepřítel se snaží obsadit Karnes City. Seržant Moltfranz říkal, že se tam nachází devátý sbor. Hodinu poté s kyselým výrazem na tváři nám pak sdělil, že plukovník Hartung se rozhodl vyslat proti nepříteli část svého sboru.

„Bude to urputný boj,“ řekl a otřel si čelo.

„Tam u Choke Canyonu to také nebudou žádné líbánky,“ poznamenal desátník Rais.

„Myslím, že máme šanci Mořské d'ábly zatlačit ještě dál,“
pronesl sebevědomě seržant Moltfranz.

„Dnes v noci to nebude,“ ozval jsem se a odplivl si na zem.

„Dnes v noci, vojáci...“ postavil se seržant na začátek zákopu,
„...si oddechněte, protože zítra vyrazíme do Campbelltonu.“

To budou zase jatka, pomyslel jsem si.

Východ slunce byl ve znamení útoku. Sotva dopadly první paprsky na třicátou sedmou, naše transportéry vyrazili plnou rychlostí vpřed. Nepřítel nás očekával. Když jsme vyrazili za našimi obrněnými vozy, tak se několik set metrů před námi objevil nepřítel. V ranní mlze se nedal rozeznat přesný počet. To se museli přemístit v noci, pomyslelo si několik z nás.

„Do útoku!“ zakřičel seržant Moltfranz a jako první vyrazil proti nepříteli. K němu se pak přidali další vojáci se zbraněmi a s výkřikem vyběhli vstříc smrti.

Každým útokem jsme ztráceli více než jednu třetinu našich. Ani dnešek nebyl výjimkou. Během hodinového snažení pokořit nepřitele, jsme se nedostali ani do poloviny silnice vedoucí do Campbelltonu. Museli jsme se stáhnout. Seržant Moltfranz zavelel k ústupu. Bylo to ve stejný moment, kdy kamarádi ve zbrani padali přímo přede mnou. Blížila se smrt a měla opravdové žně. Kosila nás nemilosrdně jednoho po druhém a nikdo s tím nemohl nic udělat.

„Ústup! Ústup!“ řval Moltfranz.

Bylo to jako smilování. Kdo to slyšel, s radostí se vrátil zpět k Pleasantonu. Někteří to stejně nestihli a jejich snahu vrátit se do

úkrytu, zastavily nepřátelské kulky. Čtyři naše obrněné transportéry byly zcela zničené. Dva se vracely zpět. Celý udýchaný jsem se kryl za jedním z nich, John, Theo a Carlos byli hned za mnou.

Sotva jsme se vrátili do zákopů. Objevil se mezi námi nadporučík Caster, který seřval seržanta Moltfranze, za to, že zavelel zbaběle ústup.

„Nadporučíku, vy jste to neviděl?!“ bránil se.

„Ano, viděl jsem, jaký jste zbabělec,“ pokračoval.

„A kde jste byl vy!“ ohradil se zastřený hlas uprostřed zákopů.

Byl to Gartenppen.

„Co jste to říkal, vojáku?!“ okřikl ho nadporučík.

Vytáhl pistoli a vyrazil za hlasem. Jeho úmysl mu překazil poručík Niederhorst.

„Pane, nadporučíku, stůjte!“

„Vidíš, to jsi nečekal, že?“ šeptl Carlos Riese do ucha věčnému mrzoutovi vojínu Gartenppenovi.

„No jo, sakra,“ vyhrkl a polkl na sucho.

„Vy, Niederhorste?!“ udivil se Caster.

„Pane, nepřítel je tam venku,“ ukázal rukou směrem ke Campbelltonu.

„A proč jste tedy neútočili?!“

„Čekali na nás a všichni jsme tak byli snadným terčem,“ odpověděl poručík.

„Kapitán Freeburn se to dozví,“ vyhrkl rozzuřený Caster.

„Kapitán Freeburn už to ví,“ ozval se hlas za ním.

Nadporučík Caster se otočil. Za ním stál s přilbou na hlavě kapitán Freeburn.

„Vy, pane?!“ udivil se nadporučík a postavil se do pozoru.

My všichni jsme se postavili do pozoru, když se kapitán objevil.

„Pohov! Odpočiňte si,“ pronesl směrem k nám.

Poté se otočil k Carterovi.

„Za hodinu povedete znovu útok, nadporučíku,“ pronesl.

„Rozkaz, pane,“ zasalutoval.

„Pojďte se mnou. Vysvětlím vám, kudy své muže povedete!“

„Znovu zaútočíme!“

„A smrt bude mít znovu žně,“ dodal John.

Všichni půjdeme znovu vstříc smrti. Jenom se dvěma obrněnými vozy? Budou to jatka, prolétlo mi hlavou.

Během deseti minut se vrátil kapitán Freeburn s nadporučíkem Casterem. Postavil se před nás a vysvětlil nám, že získal podporu 5. pluku, který zaútočí na nepřítele zleva. Načež mi zaútočíme zprava.

„Z Austinu nám posílají stíhačky, které nám pomohou shora. Do pěti minut vyrážíme. Nebudou čekat, že teď zaútočíme,“ řekl a přesunul se ve svém maskovaném Hummeru do Floresville.

„Tomu se říká moment překvapení!“ vyhrkl Caster.

Pyšně se ohlédl za mizejícím vozem.

„Idiot,“ špitl si pod vousy vojín Gartenppen.

„Nevěříš v naše vítězství, Jacku?“ promluvil na něj Carlos, který seděl vedle něho.

„Víš, Carlosi, v této válce nevěřím už ničemu a určitě ne tomu, že by nás někdo zachránil. Ani ten tvůj bůh!“

„Jsi pesimista.“

„To možná sem, ale válka je na hovno!“

„Štěstí stojí na naší straně,“ špitl Carlos a v ruce žmoulal zlatý křížek.

Modlil se k bohu a věřil, že nás z toho dostane.

„Válka není o štěstí,“ dodal jsem a odplivl si do hlíny.

„Za chvíli se uvidí,“ podotkl sebevědomě Carlos a pohlédl k nebi.

V následující půl hodině, nadporučík Caster zavelel k pochodu. Naše jednotka vyrazila neposekanou kukuřicí. Zbylé dva transportéry jely pomalu po třicáté sedmé. Během dvaceti minut se nad námi prohnaly čtyři stíhačky. Spustili střelbu na nepřítele. Caster zavelel k útoku a naše jednotka pobila ten zbytek. *My jsme opravdu zvítězili*, prolétlo mi hlavou.

„Vidíš, Jacku, vyhráli jsme,“ nadšeně křičel Carlos.

„Nebýt našeho letectva, asi bychom tady nestáli,“ ozval se poručík Niederhorst.

Náš pluk pokračoval vpřed. U Whitsett se karty obrátily. Když se objevily nepřátelské letouny, začaly masivně kropit z pravé strany 5. pluk. V následujících minutách se na obloze rozpoutala letecká bitva, a naše stíhačky dostávali na frač.

Od Eagle Ford vyrazili čtyři nepřátelské transportéry proti nám. Znovu jsme se ocitli v nekonečně vřavě. Byli jsme pod velkým tlakem leteckých kulometů a náš pluk se musel stáhnout. Bezmocně jsem sledoval, jak někteří z naší jednotky padají na zem nebo po výbuchu granátu, po nich zůstala jen díra v zemi. Byl to hrozný pohled. *Tohle nemůžeme vydržet*, pomyslel jsem si. Cítil jsem ve svých nohách horko a chvílemi jsem nemohl popadnout dech. Únava na mě padala ze všech stran. Občas jsem si klekl k zemi a směrem k nebi jsem vyslal prosbu, že už chci, aby to skončilo. Nikdo mě však

nevyslyšel. Naopak se ozval výbuch a jeho tlak mě odhodil. Dopadl jsem na zem a ztratil na okamžik vědomí. Probudil mě John, který jako můj anděl strážný byl opodál.

„Paule, vstávej! Vstávej!“

Když jsem procitl, uviděl jeho rozmazanou tvář nad sebou.

„Vstávej, musíme pryč!“ vykřikl.

Neslyšel jsem ho, ale věděl jsem, že něco říkal. Z jeho úst, která se otvírala a zavírala, jsem pochopil, že musím vstát. Pomohl mi na nohy a táhl mě někam stranou. Jedním okem jsem sledoval, co se děje. Mořští ďáblové se začali přeskupovat, jako by očekávali větší tlak z naší strany.

„Co se...se...to...děje?“ koktal jsem.

„Dostáváme na prdel, kamaráde!“ odvětil John.

„Tohle..ni...kdy...neskon...čí,“ sykl jsem.

„Jednou to skončí!“ promluvil John a vedl mě směrem k Charlotte City.

O náš pluk jsme se už nestarali. Ohlédl jsem se jen jednou a bylo mi jasné, že jsou všichni mrtví.

Přesouvali jsme se k lesu, tam jsme následovali 2. brigádu, která zleva válcovala nepřátelské jednotky. Tady Mořští ďáblové neměli šanci a po několika hodinovém boji jsme znovu ovládli výšiny severovýchodně od Tilden. Tam jsme se seskupili a vyčkali na další rozkazy.

Během půl hodiny začal útok druhé brigády, ke které jsme se s Johnem přidali. Za podpory dělostřelectva jsme se vrhli do Choke

Canyonů na nepřítel. Mrtví přibývali na obou stranách, ale postupovali jsme vpřed. Letecký útok se pak snažil zničit hradbu vytvořenou z nepřátelských transportérů. Povedlo se i za cenu toho, že bomby dopadly mezi naše vojáky.

„Oni nás snad nevidí!“ křičeli přeživší.

Postoupili jsme o další kus vpřed. První nepřátelská linie byla dobita, ale čekala nás druhá. Byla silnější a za podpory jejich dělostřelců jsme měli velmi ztížený postup. Znovu jsme ztratili mnoho mužů.

V kouři a dýmu z výbuchů jsem po několika minutách ztratil orientaci. Pak jsem ucítil tupou bolest v pravé noze. „Trefili mě,“ prolétlo mi hlavou. Zaúpěl jsem a klesl k zemi. V tom samém momentu jsem viděl postupujícího Johna s jedním vojákem, který po chvíli klesl také k zemi, a z jeho úst se vyřinula krev.

„Johne! Johne!“ křičel jsem.

John mě však v té vřavě neslyšel. Zmizel v dýmu, tak jako já. Střelba neustávala. Mořští ďáblové se svých pozic drželi zuby nehty. Snažil jsem se postavit a přesunout se někam jinam, ale další výstřel zasáhl moji ruku. Vykřikl jsem bolestí a převalil se na druhý bok. Nevím však, jestli to byla náhoda nebo znamení, abych zůstal ležet na zemi. V každém případě jsem měl pocit, že mám zůstat ležet a nehýbat se. Byl to již druhý tak silný pocit. Ten první se vyplnil. Bylo to v předchozí bitvě. Měl jsem pocit, že Theo zemře hned, jak vyběhne ze zákopu. Snažil jsem se mu říct, aby počkal, až dostaneme druhý povel, neposlechl a stalo se. Theo vyběhl ze zákopu a jedna z prvních kulek, které prolétly kolem našich zákopů, zasáhla právě jeho.

Proto jsem zůstal ležet. Nechal jsem pušku puškou a ležel na bahnitě zemi. O několik vteřin později se blízko mě zabořil do země granát. Jeho výbuch smetl další dva vojáky, kteří právě tudy běželi...

Procitl jsem po nějaké době, ale to už nezazněl ani jeden výstřel. *Co se to stalo? Válka už skončila?* Pohlédl jsem do modrého nebe, nade mnou se skláněl muž v americké uniformě. Vůbec jsem mu nerozuměl. Vůbec jsem neslyšel, co mi říká...

2. Na planetě Pavandia

Současnost

Otevírám oči. Cítím bolest v pravé noze. *Co se stalo? Zřejmě se něco posralo? Jsou všichni v pořádku?* Další otázky mi létají mojí myslí.

„Jste vzhůru!“ promluví na mě hlas.

Pomáhá mi se posadit.

Oh!

„Kde-to jsem?“ rozhlížím se kolem sebe. *Rozhodně mi to nepřipomíná nic pozemského.*

„Kde jsou ostatní? Válka skončila?“

„Co je válka?“ ptá se hlas.

„Co-co-že?“

„Vaše loď havarovala,“ vysvětluje mi.

„Co bylo tedy...ehm...zdálo se mi to? Ne! Sakra! Mořští ďáblové? Jasně. To byla moje první zkušenost s válkou.“

„Zřejmě hledáte ostatní svého druhu?“

„Ano.“

„Jsou v jiných buňkách,“ odpoví mi znovu ten hlas patřící štíhlé vysoké postavě.

Teď jsem si ji konečně mohl pořádně prohlédnout.

„Kde to jsem?“

„Na Pavandii.“

„Kdo jsi?“

„Říkají mi se Senia.“

„Aha.“

„Jste humanoid, i když vaše implantáty z vás dělají hybrida.“

„Hybrida?“

„Pojmenování, které používáme pro návštěvníky z jiných částí vesmíru s podobnými kybernetickými součástkami na svém těle,“ odvětí.

Hm!

„Jak říkají vám?“

„Já...myslím, že jsem Deny Fleet...Kolt!“

„Fleet,“ přikývne.

Její vzhled mi připomíná velkou včelu bez tykadel. Okamžitě jsem si vzpomněl na hmyzáka Qé. *Jak pak se mu asi daří?*

„Máte tu hodně návštěvníků?“

„Ano,“ přikývne. „V jižní části planety je velké město.“

Přikývnu a opatrně seskočím z lehátka. Povrch je měkký. Jako bych doskočil do písku. *Co to mám na sobě za oblečení?*

„Nezvykle měkký povrch,“ konstatuji nahlas.

Senia přikývne.

„Byl jsem zraněný,“ pohlédnu na svou pravou nohu.

Nevidím žádné obvazy, ale elastické kalhoty mi připomínají oděv z doby gymnastických soutěží.

„Zranění nebylo vážně a končetina byla zachráněna,“ podotkne Senia.

Hm!

„Mohu vědět, jak se daří ostatním?“

„Samozřejmě,“ ukazuje rukou k východu.

Prohlížím se jako bych nevěřil, co že to mám na sobě. Dívám se na buňku, ve které jsem ležel. Vypadá jako kobka. Světle modrá barva uvnitř připomíná oblohu. Vycházíme ven.

Wau!

Jsem v úžasu. Nic tak krásného jsem už dlouho neviděl. Pestrobarevná krajina plná podivně poletujících tvorů. Stromy jsou bez listů a dosahují obrovských výšek. Větve nejsou ani metr dlouhé. Jako by zakrněly.

Oh!

Jeden z podivných tvorů prolétne nade mnou. Přikrčím se. Vzápětí se usměji. *Je to motýl*, pomyslím si. Přesto má mnohem větší křídla než motýli, které pamatuji z pobytu na Zemi.

„Jsou přátelší,“ promluví Senia a vede mě po cestě, která vypadá jako rybí šupiny.

Ale rozhodně to není z ryb. Není tu žádná řeka, ani moře. Vůbec nevidím...

„...voda je podzemí,“ přeruší mé myšlenky.

„Umíte číst myšlenky?“ ptám se.

„Ne. Všimla jsem si, že se rozhlížíte kolem, jako by vám něco scházelo.“

„Voda.“

„Ano, vodu máme v podzemí.“

„Asi by se tu ještě něco našlo, ale rozhodně jsem ohromen vším tím kolem,“ ukazuji rukou.

„Prosím, tudy,“ vede mě k buňce

Svým vzhledem a tvarem je k nerozeznání stejná jako ta, ve které jsem byl já. V dálce jsou další a další. *Kolik jich tu asi mají?*

Vstoupili jsme dovnitř. U průhledného lehátka stála stejná bytost, jako Senia.

„Jillová!“ vyhrknu a mířím k lehátku.

„Stejný druh,“ pronese Senia.

„Má jiné některé orgány,“ promluví druhá včela.

„Je člověk jako já,“ vstupuji do toho s úsměvem na tváři.

Jillová se právě probouzí.

„Do prdele!“ vykřikne vzápětí, co otevře oči. „Jsem v Nebi?“ dívá se na světle modrý strop.

„Něco ti to snad připomíná?“ ptám se.

„Kolte?!“ otáčí hlavou ke mně.

Vysoká štíhlá bytost jí pomáhá se posadit. Jillová si jí prohlédne a pak se ohradí. „Jdi ode mě!“

„Klid! Pomohli nám.“

„Hmyzák Qé nás nepřivítá?“

„Tohle je Pavandia.“

„Aha!“

„Počkej, až uvidíš krajinu venku.“

„A kde to jsme?“

„Vůbec nemám tušení,“ zakroutím hlavou. „Vstoupili jsme do Kirkwoodových mezer a najednou jsem se ocitl tady. Vůbec nic si nepamatuji. Jenom jsem měl divné sny...“

„...byl jsi ve válce?“ skočí mi do řeči.

„Nekecej, ty také?!“

„Kurva, co to s námi udělali?“

„Myslím, že oni nic. To naše vzpomínky.“

„Ztratili jsme se ve vesmíru,“ sykne Jillová a zvedá se z lehátka. Seskočila a při dopadu do měkkého povrchu, vyjekla. Hned se mě snažila chytit.

„Co to bylo?“ vyprskne.

„Není to titanová podlaha, co?“

„No,“ ušklíbne se.

Pak si všimne, co má na sobě za oblečení.

„To snad nemyslí vážně, v tomhle chodit nemůžu. Vždyť vypadám jako...“

„...gymnastka?“

„Jo!“

„Určitě si seženeme jiné oblečení.“

„Už aby to bylo.“

„A kde jsou ostatní?“ otáčím se na Seniu.

„Tudy,“ ukazuje ke vchodu.

Desátník Jillová se na mě podívala. „Nerozuměla jsem jí ani slovo!“ a vyrazila ven. Vykročil jsem pomalu za ní. Nebylo kam spěchat. Jestli jsem to pochopil dobře, tak naše loď je zničená a místní rasa nám zachránila životy.

„Nespěchej!“ okřiknu Jillovou.

„Kde je Oliver?“

„Zřejmě v jedné z těch buněk!“ ukazuji paží před sebe.

„A Denysovič?“

„Také.“

„Pojďte za mnou,“ ozve se Senia.

Druhá bytost stejného druhu s námi nepokračovala. Přikývl jsem a pozoroval Jillovou, jak s otevřenou pusou sleduje pestrobarevné okolí.

„Qé by byl nadšený.“

„Myslím, že je spokojený, tam kde je!“

Desátník Jillová pokyne hlavou.

Senia nás zavedla do další buňky. Stejně jako u Jillové, tak i u Denysoviče stála bytost a ošetřovala mu zranění.

„Kde je Oliver?“ otáčí se pohledem k vysoké bytosti.

Senia se otočila na mě.

„Neumí naší řeč, nerozumí naší řeči jako ty?“ diví se.

„Díky kybernetickým prvkům,“ ukazují na své oko. „Mám možnost rozumět spoustě jazykům. Trochu mě vylepšili. Jsem jako semi-kyborg. Sice nerozumím hned všemu, co vaše cvrlikání znamená, ale program uvnitř mi pomáhá s úpravou.“

„Když umíš jejich řeč, zeptej se jich, kde je Oliver!“ ruka Jillové do mě strčí.

Senia se zájmem pozoruje její ústa. Poté se ohlédne na mně.

„Hledá toho dalšího muže,“ promluvím jejich cvrlikající řečí.

„Nepodařilo se nám obnovit jeho životní funkce,“ promluví Senia.

„Je mrtvý, Jillová!“

„Jak to?“

„Nepodařilo se jim ho zachránit.“

„Jak to? Co se stalo?“